

Nicolae Gheorghiu

DETECTIVII
CLASEI A VII-A
ȘI PLASMEIENII
EXTRATEREȘTRI

Desenele autorului

Editura Andreas PRINT

Cuprins

- O propunere incitantă / 5
La drum / 11
Comuna Mănăstirea / 22
Ciudata mică grotă / 30
Un sat patriarhal / 40
Misterul grotei / 49
Nenea Mihnea / 62
Povestea stră-străbunicului Tudose / 67
Infinita putere electromagnetica (*Însemnările
străbunicului Răzvan*) / 74
Planeta Albă (*Din jurnalul lui Traian*) / 84
Planeta cu ființe ciudate (*Continuare din jurnalul
lui Traian*) / 91
Atac al oligarhiei mondiale (*File din Jurnalul lui
Mihnea*) / 104
Un semnal de alarmă / 118
Rex în pericol / 135
Alertă maximă / 145
Plasmeienii (*Studiu al străbunicului Traian*) / 153
Rex în misiune / 159
Pregătirea invaziei / 170
Panică în București / 179
Micii detectivi în acțiune / 190
Tunelul / 198
Povestea lui Mărgărit / 212
Monica – prizonieră de bunăvoie / 219
Monica printre ostatici / 223

Reactivare imposibilă / 230
Pericol de genocid / 235
Peripețiile lui Rex / 239
Asaltul / 244
Salvarea guvernului / 252
Un duel original / 268
Dezastru în Cosmos / 275

O propunere incitantă

Vara este anotimpul cel mai iubit de către detectivii clasei a VII-a și de colegii lor căci aduce cu ea mult așteptata vacanță mare și, mai ales, că pot pleca în tabere la mare, la munte sau unii, nu prea mulți, la rude de la țară. Părăsesc veseli atmosfera zăpușitoare a Capitalei, pentru mireasma amețitoare a brazilor, aerul sărat, dar răcoritor, al litoralului ori liniștea patriarhală de la sate.

La o tabără la munte urmau să plece și elevi din clasa a VII-a. Dar până atunci mai era, iar celor trei mici detectivi ai clasei așteptarea le provoca un chin cumplit. Obișnuiți cu preocupări neîntrerupte, fie în scopul pregătirii pentru cursuri, fie pentru rezolvarea unor probleme specifice activității de detectiv, îi moleșea acum perspectiva lăncezirii leneșe, păgubitoare fizic și, mai ales, spiritual.

Toți trei, Sorin, Tavi și Monica, aceasta din urmă de curând „cooptată“ în rândurile lor, stăteau pe banca din colțul părculețului aflat lângă piața din cartier. Adăstau în tăcere, duși pe gânduri. Îi păzea, ca de obicei, Rex, și el plictisit de moarte, înciudat pe muștele care nu-i dădeau pace, pentru că pe bot, lângă năsuc, stăruia o mică pată de miere pe care nu fusese în stare s-o nimerească oricât de mult își lungise limba. De fapt, nu stăteau degeaba, ci, precum le fusese înțelegerea, cugeta fiecare la ce ar putea face până la plecarea în tabără.

Primul se trezi ca din visare Tavi, spunând vioi:

– Evrika, am găsit!

Monica surâse acid:

– Te pomenești că te-ai visat ca Arhimede în baie!

– Nu glumi, Monica, interveni Sorin. Poate că, într-adevăr, a găsit ceva interesant. Despre ce este vorba, Tavi?

– Păi, dacă mă...

– Hai, măi Tăviță, îl întrerupse Monica, am glumit, ce naiba! Iartă-mă.

– Ia, știi, nu mi-s Tăviță. Ce, n-am nume? și-apoi de ce să te iert?

– Cum de ce? Pentru ceea ce am zis.

– A, chestia cu Arhimede! Păi aia mi-a făcut plăcere. Ce, e de coala să fii comparat cu o celebritate. Eu mă refeream la faptul că am fost întrerupt, iar când ești întrerupt este binecunoscut, poate și de voi, că poți pierde șirul gândurilor și de aici...

– Tavi, scutește-ne de explicații, interveni Sorin.

– Bine, fie, se înmuie Tavi. Tot cugetând în mine...

– Fără în mine, Tavi, spuse surâzând Sorin.

– Bine, fără în tine, rosti Tavi sarcastic. Deci, tot cugetând, mi-am amintit de unele articole ale tatălui meu, în care este vorba despre niște orașe dispărute de pe fața pământului. Sunt numeroase. Multe s-au pierdut datorită unor dezastre naturale, fiind înghițite de ape, îngropate în lava vulcanilor, acoperite de nisipul deșerturilor, pierite în pădurile junglelor tropicale sau abandonate de locuitori din diverse motive. Dar nu sunt puține orașele care și-au găsit

sfârșitul sub acțiunea devastatoare a oamenilor, îndeosebi în urma a numeroase și sângeroase războaie. De pildă, prin expediția sa în Asia, Alexandru cel Mare a ras de pe sol zeci de orașe, înălțând însă altele cărora le-a dat numele său. După cum știți, la noi romanii au distrus Sarmizegetusa Regia, în locul ei edificând, în altă parte, orașul-colonie Sarmizegetusa Ulpia Traiana Augusta Dacica. Cu timpul, au mai dispărut și alte orașe și așezări. Bunăoară, când s-a construit pe Dunăre Hidrocentrala de la Porțile de Fier, fluviul a înghițit orașul Orșova, construit pe locul unde în vechime a fost localitatea Dierna, precum și insula Ada-Kaleh. Sugestia mea ar fi ca, folosind timpul pe care îl avem la dispoziție, să facem câteva expediții de explorare a unora dintre locurile în care au fost în trecutul îndepărtat așezări omenești. Ce spuneți.

– Ar fi minunat, exclamă Monica bătând entuziasmată din palme, făcându-l pe Rex să salte nedumerit privirea.

Sorin fu mai reținut, zicând:

– Am aceeași părere, Tavi, dar ar fi păcat să ne hazardăm dat fiind timpul scurt pe care îl avem la dispoziție. Peste două săptămâni plecăm în tabără. Dar să nu renunțăm la idee, ci numai să amânăm realizarea ei.

– Tavi, mă bucurai degeaba, deoarece Sorin are dreptate, spuse domol Monica. E clar!

– Ham, ham, aprobă Rex.

– Eu am altă sugestie. Îmi bântuie de multă vreme în cap tema privind vrăjitoria.

– Normal, Sorine, surâse în colț de dinte Tavi. L-ai citit pe Harry Potter. Ba ai văzut și filme, căci s-au făcut vreo opt. Dar totul este numai fantezie. Sau te referi la Vrăjitorul din Oz, că și ăla este rodul imaginației.

– Ai dreptate, Tavi. Dar eu nu mă gândesc la vrăjitoarele ori la vrăjitorii din trecut, deși ar fi interesant de aflat cum au apărut și ce au făcut vrăjitori sau așa-zii profeți ca Rasputin, Merlin și alții. Eu am în vedere vrăjitoarele din prezent.

– Mii de draci! Păi vremea lor a apus de mult. Cine ar mai crede în ele? Progresul științei...

– Greșești, Tavi, interveni Monica. Sunt încă numeroase. A scris și în presă. Multă lume s-a lăsat înșelată. Însă sunt de acord cu tine doar din cauză că, și în acest caz, nu am dispune de timpul necesar. E clar!

– Ham, ham!

– Vedeți, și Rex îmi dă dreptate. De aceea sunt de părere că trebuie să abordăm o altă temă pe care s-o rezolvăm în timp cât se poate de scurt. Poate găsim să ajutăm pe cineva, un bătrân, o bătrână, vreo elevă sau un elev cu probleme...

Fu întreruptă de exclamația de bucurie a Amaliei, care îi făcură să tresară, iar pe Rex să ridice nedumerit capul. Amalia, încă gâfâind de efort, căci venise în fugă, zise:

– Of, tare mă bucur că v-am găsit. Am o veste trăsnet: plec cu bunica Nina la țară, la fratele ei. Se mărită fata lui cea mare, Cătălina.

– Și ce ne încântă pe noi? Drum bun!

– Of, Tavi, tot nesuferit ești. Poate nu vă încântă, dar vă privește. Bunica, adică pardon, fratele ei, care are doi nepoți de vârsta noastră, vă invită și pe voi.

– De unde până unde o așa invitație?

– Păi de la nepoți, Tavi, care au auzit multe despre voi și ar vrea să vă cunoască.

Rosti entuziasmată Monica:

– Amalia, ai venit la timp. Chiar că nu știam cum să ne mai petrecem vremea până la plecarea în tabără.

– Ba a sosit prea târziu, rosti Tavi cu obidă. Peste două săptămâni plecăm la tabără. Iar eu nu renunț la ea.

– Nici nu e nevoie, Tavi. Nu vom sta decât zece zile.

– Hm, așa mai merge.

Intervenii Sorin:

– Mergem, Amalia, dar când e plecarea?

– Mâine vă luăm de aici. Ne duce tanti Corina cu mașina.

– De asta mă temeam. Avem de rezolvat unele probleme.

– Ce probleme, Sorine?

– Păi pentru învoire de la părinți, Amalia.

– Ooo, nu e nevoie!

– Amalia, cum poți spune așa ceva? Cred că nici unul dintre noi nu va pleca fără învoirea părinților.

– Păi spun, pentru că au fost toți de acord. A vorbit bunica cu ei. Așa că mâine dimineată, la ora 6, să fiți toți aici.

Tavi gemu:

– La ora 6?

– Da, deoarece trenul pleacă la ora 7.

– Zău, mergem cu trenul?!

Fu o exclamație de uimire generală. Chiar și Rex lătră de câteva ori, parcă exprimându-și bucuria. Însă lătratul său le curmă brusc veselia.

– Ce facem cu Rex?

Auzindu-și numele, Rex ciuli urechile, ațintindu-și privirea către Amalia.

– Of, Sorine, uitai să vă spun: nepoții vor să-l cunoască mai ales pe Rex. E musai să-l luăm cu noi.

Veselia generală reizbucni și mai năvalnic. Toți îl mâncau din priviri pe Rex, îl mângâiau, el gudurându-se pe lângă ei. Îi potoli Sorin, ale cărui spuse, aducând a cuvânt de ordine, sunară drastic:

– Mâine, la 6, cu toții aici. Nu se admit întârzieri. E clar?

– Ham, ham!

La drum

A doua zi, încă înainte de ora 6, erau toți așezați pe banca din colțul părculețului. Fix la ora 6 apărură în fugă Amalia, invitându-i să meargă la mașina staționată în fața pieței. Se așteptau să vadă autoturismul Corinei, dar dădură peste un microbuz. La volan se afla, totuși, Corina, care le explică:

– Știam că vom fi mulți. În mașina mea n-ați fi încăput toți. De aceea am împrumutat microbuzul circului.

Porniră. Bunica se afla în față, iar ceilalți se răspândiră pe scaune aflate lângă geamurile microbuzului. Corina îl așezase pe Rex pe scaunul din față, din dreapta șoferului, el stând drept, țeapăn, cu privirea ageră înainte, de parcă ar fi condus mașina.

Sorin se uita cu ochii mijiiți, încordați la maxim, dornic să înregistreze mintal tot parcursul, spre a descrie în jurnalul său cât mai veridic noua aventură, căci bănuia că nu se putea ca în zece zile să nu aibă parte și de așa ceva.

Tavi îi urmă instantaneu exemplul dar, spre deosebire de Sorin, grijuliu, își luase carnetelul de notițe și pixul, spre a nota totul pe parcurs, împreună cu eventualele sale comentarii și diverse aforisme pe măsura celor văzute, știind prea bine cugetarea savantului Iorga cum că un gând nescris e gând pierdut.

Iar el nu voia să piardă nimic din ceea ce va vedea sau va comenta.

Și avură ce vedea. Era pentru prima dată când amândoi se aventurau ceva mai departe de cartierul lor. Sorin știa că București este cel mai mare oraș din țară, că e așezat pe o străveche vatră multimilenară, că acum arăta ca în basme, pierind în negura timpului multe dintre căsuțele mizere, apărând pretutindeni blocuri masive, înalte, impunătoare.

Pe Tavi îl bântuiau aceleași gânduri. Găsise în biblioteca tatălui o carte, „*Timpurile și anotimpurile Bucureștiului*“. Dar ce scria în ea nu se mai potrivea cu nimic din vremea de acum. Dispăruseră șerpuirile Dâmboviței, acum dreaptă și curată, ca și Calea Moșilor, atunci strâmtă și întortocheată, în prezent largă și dreaptă. Tocmai ajunseră la șoseaua Pantelimon, pe care o aflase din cărți ca fiind cam îngustă și pietruită cu bolovani de râu, acum largă și asfaltată.

Nu mai avură vreme de priviri sau cugetări căci la un moment dat Corina făcu la dreapta. Urmă o stradă scurtă, apoi, când se ivi calea ferată, Corina viră la stânga și, după ce mai merseră câțiva zeci de metri, se opriră; era gara Titan.

Trenul către Oltenița era deja tras la peron, așteptându-și călătorii. Corina se duse și cumpără bilete. Avea trenul doar un vagon de clasa a întâi, celelalte fiind de a doua. Dispăruse clasa a treia.

Compartimentul în care au intrat era confortabil, cu scaune plușate în roșu. Corina îi îndrumase către el, le spuse că fiecare avea un loc reținut, bunica